

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenként kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Hirdetések és előfizetések főlvetetnek s egyes számok kaphatók helyben:

Muzsik és Parthos könyv- és könyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohánytözsdejében, valamint hirdetések s nyiltíri közlemények ugy a főváros mint a külföldi összes hirdetési irodákban.

Egy szám 10 kr.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.	
helyben házhoz hordva:	
Egész évre	8 ft.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Vidékre postán küldve:	
Egész évre	9 ft — kr.
Fél évre	4 " 50 kr.
Negyed évre	2 " 25 kr.
Néplaitóknak helyben:	
Egész évre	6 ft — kr.
Fél évre	3 "
Negyed évre	1 " 50 "
Néplaitóknak vidéken:	
Egész évre	7 ft — kr.
Fél évre	3 " 50 "
Negyed évre	1 " 75 "

Szerkesztési iroda és kiadóhivatal:
Csendes-utca, Váth-féle házában,
haván minden a lap szellemi részét illető közlemény, az előfizetések és hirdetések is küldendők.
Bármentetlen levelek nem fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.
Szerkesztési értekezlet:
d. e. 11 órától 12-ig és d. u. 8-tól 5 óráig.

A horvát regnikolaris bizottság követelése és panaszai.

A „Pester Correspondenz” autentikus tudósítások nyomán a horvát regnikolaris bizottság tárgyalásainak állásáról és annak főbb mozzanatairól tesz jelentést. A Zagrábból terjesztett ide vágó hírek megbízhatlanok; mivel azok Zsivkovits báró környezetéből erednek, ki ellenzéki állásánál fogva kötelességének véli a tárgyalásokat már jó eleve megnehezítenie, magától érte-tődik, hogy a bizottság tagjai az annak idején a magyar kormánynak átadandó nuntium tartalmát vagy e tartalom részleteit hivatalos átadás előtt nem akarják a sajátval tudatni.

Miskatovich József előadó előterjesztése gróf Khuen-Hédervary bán, Bedekovich miniszter és a bizottság valamennyi tagja által a különvita tárgyál elfogadtatott.

Horvát részről az állítatik, hogy e panaszok összesége okvetlen beszünetést kíván, ha a mindkét részről kívánt testveriség fentartása és consolidálása végre biztosíthat legyen. Az állított hiányok megszüntetése annál könnyebb volna, mert a mindkét részről meglevő bonafides kérdést nem szenved. A fők az, hogy még Mazuranics Iván, és Pejačević László gróf bánusok

kormányzása alatt, a mely időbe vezetendők vissza az emelt panaszok keltekezése, nem fordítottat kellő gond és figyelem az 1868-iki kiegészítés néhány határozatára, s e határozatok keresztülvételére.

A horvátok többek közt ezen panaszokkal lépnek fel:

Az 56. §, mely szerint „Horvátország és Szlavonország egész területén a törvényhozás és adminisztráció nyelve a horvát” ugyanugy az 57. §, mely szerint a központi kormány tisztviselői is kötelezve Horvátország és Slavonia területén a horvát nyelvet használni sok behozott visszaélés folytán nem jutott volna érvényre.

Az ezelőtti hanyagság nem adhatott jogszimmet a törvény tekintetbe nem vételére.

A központi kormány Horvátországban működő alkalmazottainak egy része a magyar nyelven kívül mást nem ért, tehát az 1868-iki XXX. tez. 57. §-ának megfelelni nem képes.

Ugyanígy panaszt emel több részlezeztet eset az 58. §. be nem tartása végett, mely szerint horvát nyelven írt beadványokra a közös miniszterium horvát nyelven kötelezve felelni.

Panasz van az iránt is, hogy a 61. és 62. §. a horvát nemzeti színek és

ezimerrrel a magyar szent Istán korona által elfedve rendelkeznek belső ügyekben, valamint a magyar korona oszthatlan államközössége jelvényei nem részesülnek elég szigorú és korrekt figyelemben. — A magyar államvasut Horvátországban levő vonalain sok állomásai, forgalmi és üzleti hivatalnok és vonatszemelet van, — kik csak magyarul tudnak és ennél fogva a horvát közönséggel épen nem közlekedhetnek. Ez a horvát lakosságot károsítja, mely pedig jogos volna követelni minden ott foglalkozó nyilvános vagy privát forgalmi intézet alkalmazottjától, — hogy a horvát nyelven érintkezhessek vele. Most ez nem történik, mert az államvasut hivatalnokai más nyelv birtokában nem lévén, a közönséggel meg nem értheti magát, nem értven a magyar államvasut állomásai előjárói és hivatalnokai csak magyarul, — minek folytán természetszerűleg utalnak csak magyar munkásokat fogadni fel. Az illető községek horvát ajku munkás lakói, kik kenyérkeresetükben rövidítve vannak ez által, e károsítást természetesen érzik.

Míndezzen, magukban kicsinyes, összességükben azonban ártalmas helytelenségek Magyarországnak ártnak, mert a horvát nemzeti illetőleg kor-

mánypárt és Magyarországgal való szoros államközösség ellen használatlanak fel az utóbbi ellen ellenséges szándékkal viselő agitátorok és u. n. uszítók által, míg pedig politikai szükség, practikus haszon és törvényes alap erre nem volna.

Ama tenyleges elégedetlenség, — mely által a Horvátország és Slavoniában uralkodó közgazdasági rossz helyzet idéztetett elő, okoztak a csendes munkás politikai elemeknek és azoknak, kik valósággal ragaszkodnak az állami egység és közösség eszméjéhez, mely Magyarországgal fentartandó a legnagyobb nehézségeket, mert a Magyarország ellen igaztók ebben lelik a legjobb, leghathatós és legérthetőbb eszközöket a Magyarország ellen irányult agitatójuk növelésére.

Bacs-Bodrogh megye törvényhatóságának rendkívüli közgyűlése.

— Tartatott 1886. márcz. 28-án. —
A főispán a terebbe lévén szerény eljenzéssel fogadtatik. A közgyűlést megnyitván elő adja, hogy a még most sem betegezett újonczási munkalát miatt, több felmerült és elhalaszthatlan ügy elintézésé céljából rendkívüli közgyűlést kellett egybehívni.

Következik a tárgysorozat:
Az 1) pont értelmében Fernbach Balint választatik meg a bíró választmányba.

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

A szabadkőmivesek Uniója.

Végül meg kell említenünk, hogy Joannovic György mint az egyik volt szövetség Nagymestere, kinek a „Symbolikus Nagypáholy” létre jötté körül kiváló érdemei vannak, elsőként kezdetben s töle Pulszky Ferencz vette át az élnökséget, miután egyhangulag történt Nagymesterré való megválasztása szünni nem akaró taps és éljenzés között kihirdetett. Mind a kettő beszédét alább közöljük:

Joannovic György
az eddigi magyarországi skót szertartású páholy Nagymestere
b e s z e d e.

Szeretett Testvérek!
Magyarországban külön-külön dolgozó két szab. kőmivesség mátol fogva nincs többé. A jelszó most már ez: Egység és munkádés. E jelszó fontosságát magyarán annyi lenne, mint fényes nappal fátylakat gyújtani. Hiszező-jelölte gondolat vezérelt mindnyájunkat az évek hossza során át, e magasatos eszme szállta az Uniót!

Nem elmélkedem tehát, nem is tehetném, mert e pillanatban minden más gondolatot háttérbe szorít bennem is, tudom,

mindnyájunkban egy eleven érzet: az öröm érzete. Ezt kell kifejeznem, és ezt is hasznalati igyekeznem sok szóval nyilvánítani. Annak a kijelentése szorítkozom tehát, hogy az öröm érzeteljesen elfoglalta keblünkben azt a helyet, a melyet az egymásért táplált testvéri szeretet fenhagyott számára.

Ez a testvéri szeretet örlelte meg az egyesülést; ugyanez fogja tartóssá, felbont-hatalatlanná tenni. El fogja oszlatni az egyszerű-mászor filiszterülő félreértéseket, arra invén mindgyükünket, hogy az igazi szeretet a kölcsönös engedekenységben nyilvánul. Lehetetlen nem fogunk követelni egymástól.

A mai közgyűlése legnagyobb ünnep is egyuttal. Fogadják kedves testvéreim legtorróbb köszönetem kifejezését a megistelésért, a melyben részesítettek abbeli határozatukkal, hogy immár egységes szövetségünk ez ünnepeit én nyissam meg, hogy a legelső közgyűlést én nyilvánítsam megalkultnak és vezessem addig a perczig, a melyben a tanácskozás vezetése az erre új tényezők kezébe megyen át.

„Egy nagy ssab. könmű, műhely, ezek vállvetett egységes közműködése, és egy kéz, a mely vezet a munkáikat!”

Hogy s e három részből összetett szép íge testé váljék, azzal a kívánnattal fejezem be szózatomat és ajánlom magamat testvéri szeretetükbe.

Magyarország Symb. Nagy-Páholyának a közgyűlést megnyitottnak nyilvánítom.

Pulszky Ferencz
az eddigi Jánosrendű Páholyok Nagymestere,
az Unió egyhangulag megválasztott Nagymestere
b e s z e d e:

Midőn a Páholyok bizalmából a kalapácsotátveszem, először is hálaérzetemnek adok kifejezést ezen rendkívüli megtiszteltetésért, melynél alig ismereik magasabbat mert egyenlők, testvérek közt engem emeltek a vezéri polczra. Fogadják meg egyszer ígéretemet hogy lankadó erőmmel megfeszítésével azon feladatnak megfelelni igyekszem, mely előttünk áll. A mint ily alkalmakkal megtörténni szokott, a választásnál inkább a multa voltak tekintettel mint a jövőre, mely ifjabb erőt igényelhetne.

Magasatos feladatunk ugyanaz marad, mely a királyi mesterség kezdete óta nem változott, a humanizmus, a felvilágosítás terjesztése, mely az emberi nem minden tagját testvéri szeretettel öleli át. Ellenségünk azintén a régiek, azok, kik mindenütt választalkat emelnek, hogy a sretválasztottakat annál könnyebben loigázhasassák, kiket mind a mellet, hogy assunkunk csekély, mégis elveink megfélemlitnek.

Esekben találjuk mi is erőnket, a nem gondolva elleneink anathémáival és üldö-

zéseivel, — folytatjuk utunkat a magasatos cél felé.

Külső formák választottak el bennünket eddig, de miután célünk ugyanaz, testvéri kezét nyújtottunk egymásnak, a folyam két ága egyesült, hogy annál sikeresebben termékenyítse a talajt.

A mai napon kezdődik a tavasz, mely a télén át szunyadó erőket új életre ébreszti, legyen új alakulásunk els új napja a királyi mesterségnek is ifjú tavasz, mely új igyekevére bizádot bennünket, hogy új nehézségekben bízzunk bennünk, hogy a nehéz munkában ki ne fáradjunk s folytatjuk utunkat azon ósvényen, mely eddig is nem megvetendő sikerre vezetett. Bízonyítsuk be teitünk által, hogy azon lánczban, mely az egész földet át körülvesszi a mi lánczszemünk nem a legértékteleőbb, s azért mint kalapácsvezető Nagy Mester az összes testvérek nevében bátran kijelenthetem, hogy mindgyükünk tehetése szerint igyekeznünk fog megfelelni szabad kőművesi kötelességeinknek.

Üdvözlöm önöket szeretett testvérek a mai nevezetes munkánál.

A legszívélyesebb lakoma követte ez ünneplőt, melynek alkalmával Ő Felsője a királyra, az uralkodó házra, és házara mondatlak lelkes köszöntök, miket a jelen voltak kitörő lelkesedése fogadott.

erkölcse-nemesítő olvasmányt bátran adhatjuk leányaink kezébe, hanem abban a biztos tudatban tehetjük ezt, hogy nem zét lepaló életkorukba való oly hasznos ismereteket is merítethetnek, melyeknek egek, mint nők, háziasszonyok és családának hasznát fogják venni. A „Magyar Háziasszony”, mely a magyar háziasszonyok országgyűlésének hivatalos közlönye, megjelenik minden vasárnapon „Munka Után” című ingyenes szépirodalmi melléklettel 12-16 előnyű térjedelműben s előfizetési ára egész évre 6 fnt, fél évre 3 fnt, negyed évre 1 fnt 50 kr. Mutatóny számokkal készséggel szolgál a Kiadó hivatal (Budapest nagy korona-utca 19. sz.) ingyen 64 bértmentes mindazoknak, kik eziránt hozzájárulászeretben levelet lapon fordulnak. A változatossá tarlólaról a legújabb szám is tanuszkodik.

CSÁRNOK.

Közvácóra. gyermekszini-előadás, — táncvigalom.

(Tartatott Zomborban a „Vadászkürt” szálló teremben március hó 28-30.)

Egy jól ismert zombori polgárúrunk dr. Pataj Ármínus orvos ur — egyszerű — a mikor bizonyára nem voltak betegek, megcsinálta a helyb. ízr. hitközségnek a diagnózisát, s ámbár több rendbéli gyógyíthatatlan betegséget fedezett föl, — a többi közt egy bajra megírta a receptet, hogy be kell neki venni a gyógyódat. Egy receptet megcsinálta a papíron — az nem éppen nagy feladat, — egészen más dolog, hogy a beteg azt az orvoságot be is vegye. Az ízr. hitközség mindenek előtt unneplésen tiltakozott az ellen, hogy beteg volna, s nem akarta a receptet, mely előz sokba kerül, megcsinálni, annál kevésbé bevenni. S minthogy abban a szerencsés helyzetben van, hogy az elméke is orvos, újból megalkutáta magát, s valóban az új diagnózis egészen más bajt tüntetett elő, s mely baj ellen még az orvosi tudomány nem találta föl a receptet; ezt a bajt úgy hívják, hogy „úra zseb.”

Dr. Pataj Ármínusban történetesen kurucz ember, a ki nem hagyja magát kollegái által egykönnyen kapacitálni, s azt hiszi, hogy az ő diagnózisát csak elbaltálta. Ő már megírta a receptet, tehát azt be kell venni, ha mindjárt bele hal is a beteg, a mihez egybiránt elég kellemes kilátása lehet, miután már egy-két évvel ezelőtt ugyancsak ez a dr. Pataj ur írta meg ugyanezt a receptet, be is adta, csak hogy a beteg néhány havi lázas fejedelés után a medizínát szépen kibányta. „Mert rozslu gyógykezelték!” volt erre Pataj ur válasza.

Pataj ur el kezdett a beteggel diskurálgatni olyan módon, mint azt a kíméletes orvos a hagymázossal tenni szokta.

— Uram, nincsen nekünk semmi szükségünk óvodára.

— Dehogy nincs, dehogy nincs! Mennyi szegény kis fizető játszó az utczei porban. Azokat folszedjük mind s óvodába küldjük.

— Jól van, de mikor arra mi nem lehetünk hivatottak, nem lévén egy óvoda számára helyiségünk.

— Majd én teremek egyet.

— Igen ám, de ez pénzbe is kerül, a mi szinten nincs.

— Majd azt is teremtek.

— De ahhoz egy alkalmas óvónő is kell.

— Gondoskodtam arról is.

— Igen — de kevés az óvodához a gyerekek. Készül egy nagy apóca óvoda, a szerbek is föllátnak egyet, s mi sidók csak a magunk apróságára szoritkozhatunk.

Egy-két fiúcska kedvéért nem érdemes külön felekezeti óvodát fölláztatni. Szóval nincs elegendő számú gyerekekünk.

— Hiszen az a legkevesebb; majd gondoskodom én arról is.

Mikor aztán az orvos így megcáfoltá

gatta az állítólagos beteg kifogásait, akkor a beteg kezdett egy kisod orvoskodni s betegnek nézni az orvos urat.

Mert fura dolog is, hogy ez az ember helyiséget, pénzt, óvónőt s legvégül gyerekeket is akar a létesítendő óvoda számára összerakoteni.

Majd olyan ez is, mint mikor az ember olvassa az újságokban, hogy valami nagyon kitűnő szert találtak fel a fejfájás ellen, mely rögtön gyógyít, — s annyira föllekelhet rajta, hogy meghoztassa; hanem aztán nem fáj a feje, s min úgy segit, hogy belelűti a falba.

Azzal a különbséggel aplikálva ezt a mi dolgunkra, hogy a míg ez az óvoda nem létesül, s nem mutatja meg, hogy mire volt jó, addig nem dönthetjük el alaposan a vívdóó felek közt, s nem tudhatjuk, hogy ki volt igazán beteg?

Elég az hozzá, hogy ez az óvoda-kérdés valóságos kis forradalmat idézett elő az ízr. hitközség kebelében.

Csaknem minden tagja ezen önkormányzati felekezethöz föl volt háborodva.

Nagyszakállu bölesek kezdtek jövedőt jöszolni a hitközség közeli bukásáról, az í fjak végső ellentállásra készültek. A hazeti kedv elérte maximumát. S hogyha Pataj Ármínus ur ezzel a hadikészülődéssel szembe akar szállani, hát menten agyonütik. — nem őt, hanem az ideáját.

Pataj ur azonban fiúcska ember s ki tudja számotolni az ellenség gyengéjét.

Egy nagy igazságnak tudatában volt, s ez az, hogy a ki az asszonyokat meghódítja, — az megnyerte a férfiakat is.

Mikor pedig sorra járta az ismerős házakat s eldudolt minden apró csemetének egy darja-mesét, ölbekapott, sorra csókol minden óvoda-beli magzatot, s gyűgöző hízkeléssel danázta: „csija — baba — csija — csija; aludjál picizikém, entente — csintente; ugy aranyos jószágom, hoz neked a bácsi óvodát; elhozza a bácsi a Mathild nénit; túl-bul-bul-bul; inezí minczi finezi. Ugy-e jó lesz? — akkor a kis esemete áradozó örméssel rohant a mamához, hogy ő óvodába akar menni s hozzák neki hamar a Mathild nénit.

A mamák olérzékenyültek s folyt a köny mindaddig, míg egy cseppe ott nem rezgett a férj szakállán, a ki aztán elszántsáttan így kiáltott föl: „megszavaztuk a helyiséget; csak ti asszonyok gyűjtesetek pénzt, ő pedig írjon a Mathild neimnek.” S a hitközségi gyűlés egy viharos útésen megszavaztatta a helyiséget, az asszonyok nyakukba vették a várost s begyűjtöttek egy kis óvoda-alapot, dr. Pataj pedig az örm s felkeszítendő mámoritásban szoritott minden vele találkozóat a falhoz s nagy tiokban megfogta neki, hogy „a Mathild néni irt és eljött!”

Hanem hát dr. Pataj ur egy kisod telhetetlen s nem hogy meglegte volna, hogy már most helyiség is, pénz is, Mathild néni is van, ezen fölül még — hogy a medizína édes legyen, — egy pik-nikbe akarta burkolni, mint valamelyes czukros vízbe mártott otyyába.

Hogy az? kiáltá föl a közvélemény, hát már ez az ember föl akarja forgatni az egész esendesen szunyynadótársadalmat. Ez már sok!

S zugott az ár a hitközség egyik sarkától a másikig.

De a hölgyek meg voltak nyerve s a ki azokat meghódította, — így van az megírva, — azé a világ.

Az asszonyok magukra vállalták, hogy majd sütnék és főznék.

Egyre sikerülvén vakmerő terveit keresztül vinni, most e férfiú dicsóvágya még magasabba hágott. Most már azzal állott elő, hogy össke kell kótni azt közvácóra azt hogy gyermek szini-előadással.

Meg kell vallani, ez az idea igazán elég merész, hogy jámbor s békétűrő embereket is kihozzon a sodrából,

A férfiak el kezdtek sztrájkolni s kozmának rágalmazták a levest, vízenyöcskéket a marhahúst, s fűtőcsökeket a főzleket. Az asszonyok ennek folytán lassaukint meghűdültek, a pik-nik, az óvoda s dr. Pataj iránt. Egyszer aztán egy ilyen asszony közgyűlésen dr. Pataj megfeledezett magáról, s mondot valami nagy igazat.

Mint hogy pedig az igazmondásért bebőrik az ember fejét, — hát nekiesetek a dr. Pataj ur fejének is; azonban az a fő olyan kemény volt, hogy semmi áron nem tudták betörni, lát kényelmesebbné találták megfogni a fejét épen. s lemondani az egész históriáról óvodástul együtt.

Ott hagyták a faképnél, mint azt. Pál az olóhatok. A magára maradt Ármínus, hajdani hő-ről emlékezvén kész volt inkább betörteni a fejét, mintsem a kedvezet eszméjéről lemondjon.

Ő már most annyira magyarulagta, dicsőrejtte, akagta-fakagta az óvoda eszméjét, hogy már maga is elhitte róla mindazt, a mi rákent, hát már most le nem mond róla, ha mindjárt vértanú-halalt kell is érte elszenvednie.

Fejébe vette, hogy megcsinálja ő a dolgot még az asszonyok nélkül is. A eseményeket elbaltálta, most hát a esependő lánykákot kereste föl s beszélt nekik tündéris esodaregekét arról, hogy milyen szép az, mikor egy ilyen kis lányka férfiruhába bujik s kigondorítja a haját; aztán dilegelen kiáll egy szép szinpadra, melyre sok ember fölbalul; ott el kezd szavalni a sugó után; kap rá tapsot, virágocskot. — A kis lánykákot elkápráztatta a dicsőség fénye s dr. Pataj kiosztotta köztük a szerepeket. „Te leszel az Béla, te meg az Aladár, ő lesz a Gusztó, emez a Juliette, amaz egy neger inas, végül meg te kis anygáli teremés az Evike.”

A kis lánykák tapsoltak örömköcsben s kizse-csokogtatták a mamát, meg a papát, a bíszere legott kezdtek belátni, hogy mégis csak okos ember ez a Pataj.

Hanem hát ez mind kevés volt. Valamennyi kis lány még se játszhatott, s a többi nem érdekelt föl fagyos maradt, mint az éjszak jege, mely tudvalóval soha se olvad meg.

A doktor gondolt egyet s elment a haragosok táborába valamelyik szép asszonyhoz tanácsot kérni. Elmondotta, hogy a dolog már nyelbe van sütte, rendn van minden, nem szorul ő azokra, a kik haragoszának, megél nélkülok, hanem hát egy asszonyra, egy rendezőnőre mulhatatlan szüksége van, s ez az egy éppen az, a kit ume megtisztelt. Nem kívánja, hogy meggyőződése ellenére részt vegyen a pik-nikben, — az elvek s meggyőződésük uszteleje; — de ne tagadja meg jó tanácsát. stb., stb.

S ezt a furtangos dolgot megselekedte valamennyivel. A többség rament a lepre. Az asszonyok kezdtek egymást kapacitálni, hogy bizony nem szep dolog egy ilyen nemes eszméért, milyne a piknik, nem lelkesülni. Hiszen elvagre nem kell azt a pikniket az óvoda kedvéért párfogolni. Az óvoda — az hadi maradjon meg a Pataj úrnak, de a pik-nik az egész más.

Képzelnék maguknak hölgyeim, egy szep nagy terem, — benne patkózog, alaku asztal, leterítve tisztá fehér abroszal, föléesitve tányérokcal, villakkal; azután fölhalmoznak a közepre garmadával puskaszt, füstölt ayelvet, befűtött, salátát, mindentelē kitűnő süteményt — kalácsot és kék-pílit ... Hozzá meg bor, — zene, — táncz. Hát valóban olyan rettetes dolog az a pik-nik?

Nos s ha egy kis gyermek szini-előadást kell is végszeszenvedni, lát olyan nagy áldosat az az?

X — né asszony így kiáltott föl: „En olyan befűtelt rendelkezem, hogy olyan egész Európában sines.” Ezzel aztán Y-nét annyira megcsér-

tette, hogy az föltepte magában, mikép azért is jobb befűtelt fog hozni.

Z — né meg a sült pilluká megköszönés módjában vélte magát fölluhatatlannak a mi által Qu — né asszonyt hívta ki nemes pulka-pesenyé-versenyre.

S így a mi e jeles diplomata ékes-szóadásának összes erejével nem tudott kifőzni, — kisütötték az asszonyok a takaréktűzhelyek süstörgő lángjánál.

Azt hiszem, mondom meg kell, hogy a sajtot is sikerült az ügybuzgó doktor úrnak megvesztegetnie, mert különben egy artalan pik-nik egész genesisével aligha foglakoznám én itt ilyen nagy elözszere-ttel.

Igen, a sajtot is megvesztegette, mert elment kikérni böles tanácsát s úgy tett, mintha nagyon megörülne a nyert jó tanácsnak s a szerint is akarna cselekedni. Pedig hiszitek ti nyájas olvasók, hogy egy ilyen fiúcska orvos rászorul a más jótanácsra? Ez csak raffineria, azaz magas diploma.

Nem mindenki érte azt a mesterséget; más embert a szája ize szerint gyitni meg. De ha ő érte; ki tehet arról? Ne maradjunk el a történeti igazságtól, s világosítsuk meg, hogy nem ment minden egészen úgy, a mint azt éppen Ármínus ur akarta.

Voltak független gondolkozásu, meggyőződésű- és elvűkhoz hű és tántoríthatatlan hitközségi tagok és családok, a kikre se hízkelődött nyájaszkodás, sem semimiféle varázserőjű raffineria nem hatott. Ők meg voltak arról győződve, hogy a mi a dr. Pataj érnök-ezejével létesíteni akar, az olyan kénytelenek akarni, s nem kell a világunk a Pataj ur taktuversése szerint forogni. Aztán meg igazuk van abban is, hogy ki ő, hogy ő itt óvodát akar létesíteni, s mi ő, hogy ő itt pik-niket rendez. Quo patre natus? Mi a jogozime milderre? Honnan vette az erkölcsi bátorságot hozzá?

Hát dirigálhatja egy dr. Pataj az egész hitközséget? Egy némi részben skandalum az, hogy aknadnak olyan hebeburgyak, a kiket ő képes a saját szándékai szerint hajlítani!

Szó sines róla! Ők bizony nem fognak részt venni a Pataj ur pik-nikjén. Ah, még csak az kellene! Még utoljára azt hinnek, hogy ők is óvodát akarnak. Pedig isten látja lelkuket — ők ezt teljességgel a lehetetlensegek sorába helyezik.

Akadnak olyanok is, a kik megsértett hiúságból vonultak vissza.

No meg, a kik sokkal magasabban születtek, hogy sem elviselhetnek azt a gondolatot is, mikép egy olyan társaságban jelenjenek meg, mely az ő magas műveltségükön melyent antant áll.

Egy ilyen vakmerő föltevést én az ó nevéükben magam is legnégyesbül indignatívól utasítok vissza, — s azon benső meggyőződésemmek adok kifejezést, hogy igen is nagyon helyesen csellekedtek, hogy othol maradtak.

Nyájas tavaszi est borult városunk égére. A contremine kétségbe volt esve, hogy az idő is a Pataj ur szolgálatába szegődött. Csak effélok enyhult még kobé nagy haragja, midőn feléverték a haragokot, jelezte, hogy a Szelenesben tüz ütött ki. Azt hittek, hogy ez a pik-nikes társaságot szétgyasztja. Másnap fájdalmasan értesültek arról, hogy ez — bár kellemetlen hatott, egészen véne nem bomlasztotta meg a mulatságot.

A „Vadászkürt”-szálló nagytérme szüfofaisag megtelt résztvevőkkel s néhány percz alatt a legvidamabb terelőrel fogtak hozzá az összehordott jnyesiklóó ételek elfogyasztásához. A rendezők fölululáltak önmagukat csin és izlésséggé dolgában.

Olyan nobilis volt az egész össze állitva, hogy becsületes vált volna annak az u. n. „haut crême”-nek is, melynek rendelkezésére állanak a fizetett szolgálkok.

A kövacsora hát mi kívánni valót se hagyott fenn s így Pataj ur, a ki sürt-fort a tömegben, mint valamely kukta s önelégülten hízlekedett magának, hogy mindez pusztán neki köszönhető, már-már a diós-puszán Zenith-fokán képzelte magát elbizakodott álmaiban. De a Nemezis nem késett soká. Egy rossz démon szállotta meg lelkét, mely arra kényszerítte, hogy egy német díkeziót tartson a magyar publikumnak. Persze akkor már a pulyka-pecsenye nagy részben elfogyott s ha e beszéd következtében még valamelyes tá érteletlenül maradt, az se volt baj, mert hát éjféli utánra is kellett az a pik-nikes gyomornak.

Nyomban rá föllélt Pollák Samu néptanító ur, a ki megmutatta neki, hogy tud úgy magyarul díkeziózni, mint ő németül.

Mondják, hogy ez annyira hatott Pataj ur gyengéd lelkiismeretére, hogy e pillanattól fogva lidérez-nyomás tehenkedett a keblére s még maig is megjelennek éjjeli álmaiban a rémes viziók Pollák ur magyar díkeziója alakjában.

Azokban a befőtt, a saláta, a pecsenye, a füstölt nyelv, a fólmulhatatlan kék — íplí, — elfogyott s kezdetét vette a gyermekszínelőadás.

A mellékeremben a méltóságos főispánéától kölcsön kért gyermek-zinpad volt föllállítva. Igen csinos kis alkotmány, melyen a közreműködők úgy érezték magukat, mintha a világot jelentő deszkákon lennének. A kis terem zúfoltság meglett.

Az előadás kezdetét vette
A „Gazdag rokon” című gyermekszínmű, melyet szelbíten adnak a gyermekműkedvelők, mulattató, eleven gyártmány. Löwentritt Etelka k. a. Gusztáv volt, egy elegans fiú, Klein Margit k. a. Évikét, egy csendes, jószívű kis házitündért, Goldstein Flóra k. a. Belát, a derek s szorgalmas tanuló, a ki a rozsd diákok bukási fejébe tömökdi a tudományt, Pataj Ella k. a. — Aladárt s egy zsidófiut — mindkettőt nagy színpadí routine-nal, Kaufman Helen k. a. Julikát adta s Justus Alfréd egy kis szerecsenyereket ábrázolt. A lányokák szép csokrokat kaptak ügyes játékuért s falnereget tapoktat, melyek elhangoztával előállott a kis Justus Alfréd, félkörben körülállva szereplőtársaitól s levéve álarzát csinos kis arzát állítá azzal ellentétbe: azután megszólalt imígyen nagy páthosszal: „Nagyon tisztelt urak s kedves hölgyendégek, Szives jósgötökét én íme tinnétek Társaim nevében köszönetet mondok! Jól esett hallanunk a lelkesült tapost. De hogy megújodjatok, a mért fuzogokdunk: Valamikor mi is óvodások voltunk;

S keső véségünkre se fogjuk feledni: Milyen jó volt nekünk ottan esepedni. Most óvoda nincsen, hát osztóhá' menjen. Az a sok kis baba, kiket az úristen, Mintánunk küldött e kerek világra? Hat az ne járhaszon többé óvodába? Ez már nem igazság; — azért kérék szépen: Múllasztok jól az óvoda — egyben!

Anyira jól mondta a kis nebuló, hogy még egyszer elmondatták vele, s teledobálták csukorkákkal.

A „mullatás” csakugyan megkezdődött aztán — még pedig jól, a hogy ő akarta. A közönség, azonban mindenek előtt látni akarta a megjeleni éppen nem szándékozott rendezőt, — öv. Justus Adalasszonyt, kiről ugyan tudjuk, hogy a zongora-terén szép érdemeket szerzett, még pedig rövid idő alatt a bűmulatos „genialitást fejt ki két tanítványa kiképzése körül, kik közül egy a saját fiaeszkája, de azt, hogy a színpadí rendezéshez is ért, — nem hitük. Valjon nem volt-e ő is olyan mondva-csinált „rendezőnő,” mint mások is, kiket Pataj ur „rendezett” tulajdonkép?!

Mert Pataj ur elég nagylekű volt a címek osztogatásában, hanem azért mégis csak ő tett mindent.

A program harmadik pontja a táncmulatság sikere versengett az előzők dialaival.

Herezenberger Károly jól hozta a talp alá valót!

S a táncszedv nem hogy apadt volna, még folyton növekedett.

Reggeli 4 óra volt. midőn a champagne-palaczkok elördültek. Herezenberger Károly leszált a magasból, huzván azt az igazit, hogy mikorasszonya, hogy „sol’ se halunk meg!” s egy jókezdű kis csoport csak nem akart megrátni a kedélyes esztély színhelyétől.

Egyszer csak egy siri-hang szóal meg valamely sötét zugból. „Uram és hölgyeim! A hatos milly-gyertyának az a rozg szokása van, hogy már ilyenkorleég, — s így legjobb akaratall se folytathatjuk tovább a pikniket. —”

Csakugyan végsőt pislogtak a gyertyák s a kis csoport egyszerre hasapárolgott. — A szónok pedig csak folytatá beszédét a milly-gyertyák rozg szokásairól. —

Talán halottuk is neher álmainkban, zürzavaros össze-visszaságban a német díkezióval s a magyar toasztall, a színelőadással s az Alfréd gyerek — „mullatásra” biztatáiraival. S aztán folytatódott a szép álom, elképzeltük magunkat egy szeretetreméltó háziasszony asztalához, a hol fölséges korhelylevelet készítének számunkra, s hogy meg ne gyogyítsuk vele a gyomrunkat, tetejébe ángolna, kaviár, — paprikás s zamatos bor kényeztetel el gastrophiánkát.

A képek váltakozva njulnak meg agyunkban. Kocsira ülünk a végig száguldoznak a bezdáni országutat, visszajövet pihenőt tartva a sikorában.

Aztán még egyszer nekiülünk, megint esztünk-iszunk, mintha egyéb dolgunk se lenne e kerek világon a „mullatás-nál.

Midőn fölébredtünk, két nap és két éjjelre emlékeztünk, melyek az érzelki delíriumnak estek áldozatul.

Talán még maig is arról ír receptet a dr. Pataj, a kiről föl sem tehetném, hogy nem a patientsei szaporitása czéljából csapta ezt a nagy dáródot.

De ám ne higgye, hogy mert sikerült neki egyszer rászedni bennünket, hogy most már minden nyerve van. Ohó, uram! A piknik az csak jó volt, a színelőadás

is bevált, meg a tánc se kutyá... Hanem az óvoda — az mégis csak óvoda.

És én ismétlem, hogy oda gyerekek is kellenek.

Helyiség, Mathild néni, pénzeseek, propaganda — van.

Hanem hát most álljon elő a többivel is.

Közelg az idő s elválik a kérdés: ki a beteg? A hitközség-e, avagy ő?

És én mondom nektek dicő contemineurók, a kik spekuláltak a lá baises, — majd úttai fog meg a mi óránk is. „Er schneid’ tich...“

No de most már én is kezdek németül díkeziózni, — ideje, hogy elmúljak.

Piripócsy.

Felelős szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:
Dr. MOLNÁR GYULA.

Nyiltér.+)

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
legjobb asztali- és üdítő ital,
kötő hatásúnak bizonyult köhögésmél,
göcsajóknál, gyomor- és halyghurtnál.
Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

30-9

*) E rovat alatt közlöttékért nem állal felelősséget a szerk.

Hirdetések.

Egy kényelmes uri ház.

Zombor város legdiszesebb helyén, mely áll külön bejáratu két szobából álló irodából, öt szobából álló, konyha, éléskamra stb.-vel fölszerelt és üvegfolysóval ellátott lakosztályból, továbbá az udvar tulsó oldalán utcára nyíló egy szoba, konyha, éléskamra, felszer, istálló, tág és kényelmes pince stb.-ből. — Az udvar virágkerttel együtt tág, előnyös föltételek mellett eladó. Bővebb értesítést nyujt a kiadóhivatal. 15—11

Mokry István-féle

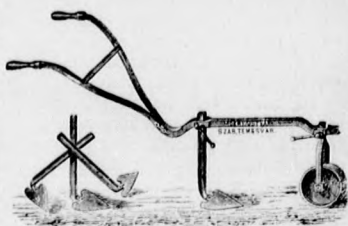
szabadalmazott

Kéz i kapáló eke.

Sorba vetett mindennemű gazdasági termények, u. m.: buza, árpa, rozg, zab, repce, köles, valamint len, kender, takarmányrépa, és efféle vetemények megkapálása és felöltögetésére.

Kötő sikerrel alkalmaztatik továbbá a faiskolák és ordel vetőkeretekben, ugyazintén a konyhakertekben, hol ezen ekevel a legfinyább palánták is megkapálhatók.

Az ekét egy ember kezeli és jól előkészített talajban 15—20 cmtr. sortávlatnál a napi munka eredmény átlag egy katasztrális holdra tehető, a mi legkevesebb hat kézi napszámnak felel meg. Ezen eke használata mellett tehát igen jelentékeny költségmegtakarítás érhető el.

Minden eke négyféle külön méretű (12, 15, 16 cmtr. széles) acélskapával szereltek fel és a használati utasítás hozzáadatik. 12—1

Egyedüli főraktár Délmagyarország és Erdélyre:

J. KERSCEK és KUBITSEK

vás- és szerszám kereskedésében

Temesvárott.

Ára 15 frt o. é.

Huzás már jövő Hónapban.

Kincsem-sorsjegyek e lap kiadóhivatalában kaphatók.

Kincsem 11 sorsjegy 10 ft
csak
Pennyemény közpönzben
50.000 ft
10.000 n, 5000 n 20° lev. || 4788 pennyemény.
A magyar lovar-egylet sorsjegy-irodája: Budapest, váozi-utoza 6. sz.
Kincsem-sorsjegyek e lap nyomdájban kaphatók.